

Arrest

nr. 316 244 van 8 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 24 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van acht jaar.

1.3. Tegen de voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 239 699 van 17 augustus 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 31 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

2.2. Daarnaast moet eveneens vastgesteld worden dat het ingediende beroep laattijdig is.

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van dezelfde wet stelt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 39/57, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan de verzoekende partij reeds op 25 januari 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2020 ter kennis werd gebracht. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 oktober 2024 waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 31 oktober 2024.

Ter terechtzitting betoogt de raadsvrouw van de verzoekende partij dat ervan uitgegaan werd dat de beroepstermijn begon te lopen op maandag 4 november 2024, doordat vrijdag 1 november een feestdag

betrof, 2 november een zaterdag was en 3 november een zondag. Volgens deze berekening zou 8 november 2024 de laatste dag zijn geweest om een beroep in te stellen en is de vordering tijdig.

Conform artikel 39/57, §1, derde lid *juncto* artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte of de weigering tot ontvangst. Hierbij merkt de Raad op dat het niet gaat om de eerste 'werkdag' in artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zodat artikel 39/57, §2, derde lid *in casu* niet van toepassing is. Het feit dat de eerste dag die volgt op de datum van afgifte, *in casu* 31 oktober 2024, aldus een zaterdag, zondag en/of wettelijke feestdag is, heeft dan ook geen invloed op de berekening van de beroepstermijn. De uitzondering voorzien in artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet is daarnaast enkel van toepassing op de vervalddag. In toepassing van voormelde bepaling is de vervalddag in de termijn begrepen en, indien dit een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

De verzoekende partij beschikte bijgevolg met ingang van 1 november 2024 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. De laatste dag van de beroepstermijn betreft aldus dinsdag 5 november 2024, wat geen zaterdag, zondag of wettelijke feestdag is. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus 5 november 2024.

Het verzoekschrift werd evenwel pas ingediend op donderdag 7 november 2024. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De verzoekende partij voert ter terechtzitting geen overmacht aan.

2.3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel van 31 oktober 2024 is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. VERMANDER